

בית נאמן

מוצאי שבת נצבים - וילך, כ"ד באלול תשפ"ג

בית הכנסת "אהבת התורה - איש מצליח"
רחוב הרב עוזיאל 43 ב"ב.

בשעה 21:30

שיעורו השבועי של מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז שליט"א

ניתן לשמוע
בשידור ישיר את
שיעורו של מרן שליט"א
בערוץ קול ברמה.
או בליקו בית נאמן:
079-9270505

נושאי השיעור:

- א. מרן החפץ חיים זיע"א. ב. צדקה ומעשר כספים. ג. להיזהר בימים אלו במיוחד בבין אדם לחבירו. ד. שכח לומר "יעלה ויבוא" בברמה"ז בראש השנה [והדין כשחל בשבת]. ה. הטעם שלא תוקעים בערב ראש השנה. ו. עלייה לתורה לתוקע. ז. אמר בעשי"ת הא-ל הקדוש. ומה הדין בשליח ציבור? ח. לשמוע קול שופר עם מכשיר שמיעה. ט. העיקר להיות שמח בראש השנה.

אם תבטיח לי שלא תדבר לשון הרע, תהיה על ידי

א. הלילה - כ"ד באלול - זה יום האזכרה של החפץ חיים. **החפץ חיים היה אדם מיוחד בכל הדור שלו.** אדם שלא דיבר אף פעם לשון הרע, אדם שעשה ועישה אנשים בשביל להיזהר מלשון הרע. פעם בא אליו אחד מתלמידיו, ואמר לו: הרב יבטיח לי שאני אהיה במחיצתו בעולם הבא, שאני אהיה על ידו. **אמר לו הרב: אם תבטיח לי שלא תדבר לשון הרע, תהיה על ידי.** אמר לו: אני לא יכול להבטיח. **אמר לו הרב: אם כן גם אני לא יכול להבטיח.** אמר: אני חמישים שנה (או ששים שנה) לא דברתי לשון הרע! מטבעו היה אוהב אמת, היה ישר ואמתי. כאשר התחתן, רצה לעשות חנות כדי לא להתפרנס מהתורה. אמר: אני אתפרנס מחנות מכולת. לא פחות ולא יותר! ¹ אז הייתה לו חנות, ופעם אחת אשה אחת קנתה ממנו דג מלוח ושילמה, ושכחה לקחת אותו. עשה חקירות ודרישות בלי סוף - "מי שילם ולא לקח?" "מי שילם ולא לקח?" ולא מצא. אז אמר לאשתו: **כל מי שיבוא לחנות, תני לו מתנה דג מלוח, אולי תזדמן ביניהם אותה אחת ששילמה ולא לקחה,** שתקח את הדג הזה.

איפה רואים אדם כזה בעולם?!

ב. והיו לו גם כן הרבה אנשים שקונים ממנו, כי היו יודעים שהמשקל שלו מדויק, ועוד היה מוסיף עליו, הכל מדויק. לא היו קונים משל אנשים אחרים. אמר: מה אני אעשה? אני מקפח פרנסתם. מה הוא עשה? אמר: **אני פותח את החנות רק בבוקר. אחר הצהריים שילכו לשאר החנויות.** מה עשו האנשים? לא היו קונים מאף אחד, מחכים עד מחר וקונים מהחפץ חיים. אמר: **אם ככה, אנחנו נפתח את החנות פעם אחת בשבוע, וגם אז רק לכמה שעות.** מה עשו כולם? לא קונים משום חנות, עד שיבוא היום שהחפץ חיים פותח את החנות שלו, ואז קונים ממנו הכל!... כל השבוע כולו בבת אחת. אמר הרב לאשתו: אין לנו ברירה רק לסגור את החנות. וכי אני אקפח פרנסתם של אחרים?! **איפה רואים אדם כזה בעולם?!** גם אחרי שהוא התפרסם בזכות

1. לא מזמן קראתי על הרב יונה מרצבך שהיה ראש ישיבה בקול תורה. ואמרו שהוא היה מלמד בישיבה חצי יום בחנם, וחצי יום היה מורה בדקדוק באיזה בית ספר. (בית ספר דתי, אבל בית ספר). כאשר הוא נפטר, הלכו אחריו תלמידיו מהישיבה, והיו שם תלמידים עם כיפה סרוגה. אמרו "המורה יונה הלך"... "המורה יונה"? זה גאון גדול, רבי יונה מרצבך! אבל בשבילם זה "המורה יונה". כי יש כאלה תלמידי חכמים שמחמירים כדעת הרמב"ם (פ"ג מהלכות ת"ת ה"י) שלא להתפרנס מן התורה, ואפילו שמרן פסק (כ"מ שם) שמותר לקבל שכר על התורה, כי אחרת תשתכח התורה מישראל.

הספרים שלו, הוא לא אמר אני חיברתי את הספר חפץ חיים. אלא הוא היה הולך ממקום למקום ומפיץ את הספר. שואלים אותו: מי חיבר אותו? והיה עונה להם: **מחבר אחד שחפץ בעילום שמו,** ואני שליח שלו. היה מוכר אותו. **ולפני שהיה מפיץ ספרים שלו, היה בודק אותם שלא יחסר בהם שום דף, שלא יהיה בהם דף עקום.** ואם יש דף חסר או עקום, היה שם אותו בצד, זה פגום, לא מוכרים אותו. היה אומר: אנשים לא יבואו אלי להתלונן בשביל דבר כזה. יאמרו שהם מוחלים. אבל אני לא צריך את המחילות שלהם. **אני מוכר דבר שהוא כשר מאה אחוז. זה אדם מיוחד.** אבל איך הכירו אותו? אחרי שהוציא ספר משנה ברורה. התחילו לחקור אותו: מי כתב ספר חפץ חיים? אז הוא הוריד את הראש, והבינו שהוא כתב אותו.

מידות טובות מאריכות ימים

ג. והנה כשהגיע לגיל שמונים עשה יום הולדת. אמרו לו: הרב, אתה ליטאי, והליטאים לא עושים יום הולדת. הם אומרים על החסידים: "יום הולדת את פרעה" (בראשית מ', כ), ואתה לא פרעה, אל תעשה יום הולדת. אמר להם: אני אגיד לכם למה עשיתי יום הולדת. כשהוצאתי את ספרי "חפץ חיים" הייתי בן עשרים וארבע, ואמרתי: כתוב "מי האיש החפץ חיים... נצור לשונך מרע"

ברכת שנה טובה ומבורכת וגמר חתימה טובה

לתושבי עירונו בני ברק ולכל עם ישראל

עיצוב גרפי: תהאל 050-2738858

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
18:10	19:21	20:02
18:27	19:23	19:59
18:17	19:22	19:59
18:26	19:22	19:59

דברי התורה בעלון יהיו לרפואת מרת **שולמית** ברכה טובה תחילת בת הרבנית **אסתר** (חיה) **לויזה** ע"ה.

לע"נ אבי הישיבה הרה"צ **רבי בנימין הכהן בן מברכה** זצ"ל.

בזכותך! עוד אנשים יזכו ללמוד ב'בית נאמן' לתרומות והנצחות 08-6727523 או 052-7130554

את פיהם מכל דבר לא נכון, וזכו שכל העולם מדבר בתורתם. קוראים כף החיים³, קוראים משנה ברורה. אז יהי רצון שזכותם של הצדיקים האלה - כף החיים ומשנה ברורה - יגנו על ישראל. עכשיו תקופת הבחירות, ומסתמא כל אחד ואחד מדבר רע על השני, ככה זה בחירות, מה לעשות?! אבל ידעו להם שזה לא יפה בשבוע של החפץ חיים לדבר לשון הרע⁴...

תקים גמ"ח הלוואות ותבורך

1. פעם אחד הגיע לחפץ חיים ואמר לו: אין לי ילדים, תן לי סגולה לילדים. אמר לו: אני לא יודע סגולות, אני יודע שאם תקים קופת גמ"ח - תלווה לאנשים ויחזירו לך בלי רבית וכלי שום דבר - תבורך. אמר לו: בסדר. עשה כדבריו, ותוך שנה כבר נולד לו בן, ושמש שמחה גדולה. והמשיך לנהל את הגמ"ח וכו'.

לתרום בשעה שהוא נמצא בארוחה, אומר לו: לא. בארוחה יש לי כוונות, אהננו לא אוכלים לבלע, אהננו עושים כוונות של הבן איש חי, מ"ו, ג"ח לח"ם ד"ק פ"ד (לשון הכמים ח"א סי' א'), זה הראשון שבהם, ו"א-ל הוי"ה" זה בגימטריא זן וכו' וכו'. אמר להם: אני אוכל אוכל כוונות, אחר כך אני קורא פרק איהו מקומן, אחר כך אני קורא ח"י פרקי משנה, אתם מפריעים לי. אבל כאשר היה לומד היה יכול להפסיק. פעם אחת היה על ידי כף החיים הרב עובדיה בגיל שש-שבע, והיה לומד בחומש תורה תמימה. (הרב עובדיה עלה לארץ בתרפ"ד, והיתה רעידת אדמה בירושלים בתרפ"ו, ולא ניווק אף יהודי כתוב (בספר פרי האדמה) שבירושלים אף פעם לא הדיקה רעידת אדמה, מובא בכף החיים סי' תקצ"ט סי' כ"ו). והנה היתה רעידת אדמה בשושים לדוד, בא הרב כף החיים, לקח את הרב עובדיה וחייב אותו. ופתאום התקבלו כמה אנשים, והורידו אותם בחבלים. ובא אביו של הרב עובדיה ושאל: איפה עובדיה? איפה עובדיה? אמר לו הרב: הנה הוא, אני שומר עליו, אל תדאג. והרב עובדיה אמר: יש לי ספר תורה תמימה, והוא אבד לי שם בתוך המפולת. אמר לו: כפרה עליך, אתה תעשה תורה יותר תמימה, יותר מושלמת. היו אנשים צדיקים.

3. היה יהודי אחד אשכנזי כאן, קוראים לו 'מרדכי פרייס'. אמר לי: קניתי לבני לבר מצוה כף החיים. אמרתי לו: מה אתה עושה בו? זה לא בשבילכם, זה בשביל הספרדים. אמר לי: זה 'כף החיים'. למה כ"ף? כי יש בו כל דבר, על פי הפשט, ועל פי הקבלה, את כל הפוסקים וכל המפרשים מביא אותם בלשונם.

4. לפעמים יש אנשים שבאים לעשות "השגות" על בנין בית הכנסת [שלנו שנמצא בבניה]. אומרים: לא ככה בונים, ולא ככה עושים. יש לך השגות? תבוא למטפלים, תבוא לרבי ליאור, תבוא לרבי יוגב עלוש, תבוא ליונה חורי, תבוא לגבאי של בית הכנסת, ותגיד להם. אבל לדבר מאחורי הגב ככה וככה?! אומרים: אני יודע את הכל, אם אני הייתי אחראי, הייתי עושה בית הכנסת תוך דקה... כמו אותו אחד שכתוב בפיוט איש חסיד היה "רבו בני המלוכה, ותשלם כל המלאכה". היה חסיד אחד שלא הייתה לו פרנסה, ולא היה לו כלום. יש לו חמשה בנים, והוא בוכה: "רבון העולמים, אין לי מה לאכול". ואשתו אומרת לו: לא עושים ככה, לך תאסוף כסף. אמר לו: מה אני אצוה עליך? כסף, דיא אותי ככה, איך יתנו לי? אמרה לו: אל תדאג, אתה חייב לאסוף כסף, תחפש בשוק, "זהיר כבר נשוק הלא תצא לשוק". מה זה זריז כבר נשוק? מלשון "נשקו בר". (תהלים ב' י"ב). אתה אדם בר וישר, צריך לנשק אותך. "הלא תצא לשוק". אמר לו: בסדר, טוב. "מהירה ושאלה משכנים, מלבושים נאים מתוקנים". "שחו ילדיו בפילולם - אל ישוב דך נכלם". הם יודעים שאין לאביהם כלום, התפללו שלא יחזור נכלם הביתה, שיהיה לו משהו. ופתאום: "והנה אליהו הנביא לקראתו". אמר לו: צוה עלי ואני אהיה משרת שלך, מה שתגיד לי אני עושה. אמר לו: מה אני אצוה עליך? אמר לו: תמכור אותי לעבד. לך לשוק העבדים ותאמר: "מי מוכן לקנות עבד שאין כמוהו?". עשה ככה, ומצא אותו אחד וקנה אותו בשמונה מאות אלף זהובים. ראה אותו שהוא חכם ופיקח. אחרי שלקח אותו, החסיד הלך לבית עם כל הכסף, והאדון שאל את אליהו הנביא: כמה אתה עוסק? אמר לו: אני עוסק בבנין. אמר לו: הנה התחלתי בנין, ולוקח הרבה זמן לגמור אותו, אתה יכול לגמור לי אותו? אמר לו: כן, אני יכול. ואמר לו האדון: אם תגמור את הבנין, תצא לחירות. הביא האדון את כל הפועלים - "יום ראשון במפעלים, פעל עם פועלים". (כך כתוב בפיוט, זה בתחריזים). וכאשר הפועלים הלכו - "שוע בחצי הלילה, ענינו נורא עלילה. יומתי ונמכרתי להעבידי, לכבודך ולא לכבודי". (זה דרך אנב סגולה לפרנסה טובה. אם אחד צריך פרנסה טובה, כל מוצאי שבת יאמר את הפיוט הזה. זה מופיע בסידורים של האשכנזים, ומתחיל "איש חסיד היה, בלי מזון ומחיה"). ובאו מלאכים רבים וגמרו את כל המלאכה. ובבוקר בעל הבית השתגע, איך יכול להיות שבנה כמה בניינים וכמה קומות בלילה אחד? (לא כמו בית הכנסת הזה, שבנה והולך לאט לאט...). אמר לו אליהו: "חפשי בניודאי ובבור, כנמת לעניני שחרור". (השפה של האשכנזים מיוחדת... "חפשי" הכוונה תן לי חופש, בודאי ובבור, כמו שאמרת לעניני שחרור). אמרת שאם אני אגמור את הבנין אלך הביתה. "זה קיימו באמת, ופרח לו איש האמת". האדון היה אדם טוב, אמר לו: בסדר, גמרת את העבודה אתה משוחרר. אליהו הנביא שמע כך, עשה כנפיש וטס למעלה. זה פיוט מיוחד במינו. אם היה לנו כאן את אליהו הנביא ואת כל החברה שלו, כבר מחר בבוקר הכל היה בנוי, זהו, לנו הביתה, אבל אין לנו...

(תהלים ל"ד, י"ג-ל"ד), ומי יודע אם אני אזכה לדבר הזה?! אם חס וחלילה הוא ימות בגיל עשרים וארבע - שלושים. אז גידו: סתם אתה מדבר, סתם אתה מפטפט, אז אמרתי נחכה. כשהגעתי עכשיו לגיל שמונים, אז "מי האיש החפץ חיים" התקיים בי, ולכן אני עושה שמחה. והוא חי לפחות תשעים ושלוש שנים. (יש אומרים שהוא נולד בת"ר ונפטר בתרצ"ג, ויש אומרים שחי למעלה ממאה שנה). הכל בזכות יראת שמים שהיתה בו. בזכות הענוה שהייתה בו, בזכות האמת שהייתה בו. הוא לא יודע מה זה שקר, לא יכול לשקר. היה הולך בדרך, ורואה איזה שוטר רוסי הולך, והרב פינה לו את הדרך - "בבקשה". אמר לו השוטר: תגיד לי, אתה קודם, אתה התחלת ללכת, למה אתה מפנה את הדרך בשבילי?! אמר לו: ככה אנחנו רגילים, תמיד אם יש מישהו מוכבד, מפנים לו את הדרך, בבקשה אדוני תעבור. אמר לו: עם המידות האלה אתה תאריך ימים עד מאה ועשרים שנה. גוי רוסי אומר ככה!

החפץ חיים היה אדם מיוחד

ד. פעם היתה גזירה של מלכות רוסיה שילמדו שפות אחרות חוץ מהתורה, כמה שניסו לדבר עם הממשלה, שום דבר לא עזר. הלך החפץ חיים ודיבר אתו [עם השר הממונה] באידיש. הוא לא מבין אידיש, והרב דיבר אתו באידיש אבל בדמעות. אמר לו: הבנתי את השפה שלך - שפת הגוף שלך - יותר מהדיבורים שלהם! אני מבטל את הגזירה.

שכר השתיקה

ה. ופעם אחת הייתה איזו שאלה בהלכות שבת שהייתה נוגעת לו. הוא היה פליט מאיזה מקום, ואמר "מותר לחלל בשבילי שבת, זה פיקוח נפש". והיו דנים האם זה מותר או אסור, אסור או מותר, והיה שם החזון איש, אמר להם: אתם לא מתביישים?! אם כתוב במשנה ברורה שעל דבר כזה מחללים את השבת - אתם שומעים, ועכשיו המשנה ברורה בעצמו בא ואומר שבשבילו מותר לחלל שבת! מה אתם מתפלפלים ומפקפקים?! מותר לחלל שבת, ומצוה לחלל שבת בשבילו. אדם כזה ספריו נדפסו בעולם כולו. ואמר רבי יהודה צדקה: היו שני חכמים שהיו ממעטים בשיחה כמה שיותר, זה החפץ חיים וכף החיים², שמרו

2. כף החיים כמעט לא היה מדבר. היה יושב בבית הכנסת שלו ("שושנים לדוד"), וכל הזמן לומד ולומד. מי שרוצה לבוא לתרום לשיבה שלו, הוא כותב לו קבלה והולך. אבל אם יבוא מישהו

ניתן להעביר את פדיון כפרות למוסדותינו הקדושים ולהיות שותפים בהפצת התורה לאלפים. התורמים יתברכו בערב יום כיפור.

שמדות נדרים פלוס או בביט 2562454-055

08-6727523

כך כל התרומות לפדיון וכפרות למוסדותינו הקדושים תוגדל סוכה ב' / קופולט מרחם 'מכאן לתת' לנתיב תבור יסף יתח נבדק דל בן חיים ופוננה שכלח"א

בתיילת תכללת, מצוות ציצית בשלמות!

הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א
זאם כי הרעת נטשה שהתכלת שמצאו היא אמת.
מכל מקום אין אני לובשה זולת לפרקים רחוקים אם מדומן
לי ובבית בצניעא.
ובפעם אחרת אמר:
"יחידים השואלים אותי, אני עונה למה לא? יש ענק ללבוש!"

עדיין מסתתק? מקבל סכמי וקנין קנין בלאו סטטוס ממשלתי!
0799-1000-65

וזכרתם

צריך לברך. יש דוגמא פשוטה מאד, מרן פסק **ספר תורה שאין בו תגין הוא כשר.** ויש פוסקים חולקים. [אבל להלכה] אומרים דלא מבעיא שאם יש בו תגין רק על אותיות שעטנ"ז ג"ץ המובאים בגמרא (מנחות דף כ"ט ע"ב), שזה כשר, אלא אפילו אם אין תגין גם על שעטנ"ז ג"ץ, זה גם כן כשר. **ורבי משה שתרנגו** (ח"א סי' רנ"ד) אמר שיכולים לקרא בו, כי ההלכה היא שזה לא מעכב. ומרן הכשיר אותו. וכיון שאנחנו אומרים שזה לא מעכב והספר כשר, אפשר לעלות בספר תורה כזה ולברך עליו, כי הברכה נגזרת אחרי המצוה. וברגע שאתה מקיים את המצוה, הברכה נגזרת מאלהיך. והביא שם גם בענין **אתרוג שיש בו ספיקות**, ופוסקים שהוא כשר. אבל לדעות שאומרים שהוא פסול, אי אפשר לברך עליו, מה הדין? אמר הרב שמברכים עליו, כי אחרי שפסקנו שהוא כשר, הברכה נגזרת אחרי המצוה. הכלל הזה מובא בשם הרדב"ז, ולא כולם הסכימו עם הכלל הזה. בא הרב עובדיה ע"ה וחזיר את שתי הסברות ביחד, ופסק שאם מרן פסק שיוצאים ידי חובה באתרוג שהוא חסר מעט, [גם אם יש מי שחולק, כיון שדעת מרן לברך, ולפי הרדב"ז הברכה נגזרת אחרי המצוה] מצרפים את שתי הדעות ביחד, ויכולים לברך. אז הקשה עליו **הרב שלום משאש** ע"ה (שו"ת שמש ומגן ח"א חאו"ח סי' י"ג) שלפי דבריו יוצא שמי ששכח לומר יעלה ויבוא ביו"ט צריך לחזור ולברך (לא רק מי ששכח לבלי פסח ובליל סוכות). כי מרן פסק בסימן קפ"ח שצריכים לחזור, ואם תאמר לי אולי כדעת התוספות שלא חוזרים, אבל יש לנו מחלוקת במצוה והברכה נגזרת אחריה, כי יש מחלוקת האם יש מצוה לאכול פת היום או לא. ואם ההלכה היא שצריך לאכול פת וכמו שפסק מרן, הברכה נגזרת אחריה. והנה כך הרב עובדיה אומר שאפשר לעשות כך. ולפי דבריו יוצא שבכל לילות יום טוב צריכים לחזור. והרי הוא פסק בעצמו (בשו"ת יחו"ד ח"ה סי' ל"ו) שלא חוזרים?

סימן קפ"ח קופח?

יא. זו קושיא עצומה, עד שפעם אחת התבטא הרב משאש (שו"ת שמש ומגן ח"ג חאו"ח סי' ח') שזו הלכה שנתקפחה בדורנו, כלומר אני מרגיש בעצמי שאני צודק, אבל קפחו אותי. וחכם אחד אמר, מה נעשה אם קפחו או לא קפחו? "הנגלות לנו ולבנינו" (דברים כ"ט, כ"ח), קיבלנו עלינו הוראות הרב עובדיה. והרב משאש ירד עליו: מה הפירוש "קיבלנו עלינו"? אם אתה קבלת אני לא קבלתי. וכי אנחנו

יום אחד הגיע לפני החפץ חיים ואמר לו: קשה לי מאד, אנשים באים בבוקר ובערב, ואני לא יכול לעמוד בזה, אולי תתן את זה למישהו אחר? אמר לו החפץ חיים, אני לא מעביר את זה לאף אחד, כי אתה אדם ישר ונאמן. אם אתה רוצה להפסיק - תפסיק. הוא הפסיק, ובאותו לילה שהפסיק, אחד הילדים שלו הלך. הוא בא לחפץ חיים למחרת ואמר לו: אני חוזר לנהל את הגמ"ח. את הסיפור הזה הביא רבי כלפון ע"ה בספרו ברית כהונה בסוף חלק אבן העזר (יש שם קונטרס בשם "מעשה הצדקה").

צדקה ומעשר כספים

ז. **מורנו הרב רבי כלפון ע"ה** היה מרזז מאד לתת צדקה, לפחות לתת מעשר, והיה עומד על זה. אבל לא כולם יכולים לתת מעשר, יש כאלה שאומרים אני לא יכול לתת. אז נתן להם עצה נפלאה (בשו"ת שואל ונשאל ח"ב חיו"ד סי' ק"ס), והעצה הזאת היא רק לפי שעה, אבל אחר כך צריכים לתת יותר. מה העצה? כל אחד יודע כמה הוא צריך בכל חודש, למשל אתה צריך בכל חודש חמשת אלפים שקל, אז מה שאתה מרויח יותר מחמשת אלפים, תתן ממנו מעשר. לדוגמא: אם אתה מרויח ששת אלפים, א"כ יש לך עודף אלף שקל, אז תתן מאה שקל מעשרות. לא חמש מאות ולא שש מאות (כמו אם היית נותן מכל הששת אלפים). כי חמשת אלפים זה הקרן, ומה שלמעלה מזה שזה אלף, תתן ממנו מעשר. זה דבר פשוט וקל מאד. איפה הוא מצא את זה? בתשובות מרן באבקת רוכל (סימן ג'). אמנם אומרים שלא מרן כתב את זה, אלא חכם אחר, אבל רבי כלפון סומך על זה. ככה הוא עודד את האנשים לתת מעשר. ככה התעשרו, וככה נתנו. **וכל אחד יכול לעשות את זה, זה לא הרבה, זה כלום. מה שלמעלה מההוצאות ההכרחיות, תפריש ממנו מעשר לעניים או לתלמודי תורה או אפילו בשביל בית כנסת.** אם אתה לוקח עליה, ואין לך אפשרות לשלם מכיסך, תעשה תנאי מראש שאתה לוקח ממעשרות כל דבר שאתה לא חייב.

מי שהולך ביושר אף פעם לא מפסיד

ח. צריך להיזהר במיוחד בימים האלה בבין אדם לחברו, אנשים מלשינים אחד על השני, אסור לעשות את זה! יש כאן משהו במדינה שהמציאו אותו לפני כמה שנים - ואיני יודע אם הוא עדיין קיים - "מלשינון". מה זה מלשינון? מלשין קטן... אתה מתקשר ואומר: תשמע, פלוני עושה כך וכך, ופתאום מתנפלים עליו אנשי המס ופושטים לו את העור שלו. אסור לעשות ככה! אתה רוצה שהוא לא יעבור על החוק? תלך אליו ותאמר לו: תשמע, אל תעשה ככה, אחר כך יספרו עליך, אל תגיד לו שאתה תספר, וכך הוא יפסיק את המעשים האלה וילך ביושר. **מי שהולך ביושר אף פעם לא מפסיד.**

שכח לומר "יעלה ויבוא" בברמה"ז בראש השנה

ט. מי ששוכח לומר "יעלה ויבוא" ביום טוב, האם חוזר או לא? לכאורה על פי מרן (סי' קפ"ח סי' ט) חוזר. כי מרן אומר שכיון שביום טוב חייבים לאכול לחם, ממילא מי ששכח יעלה ויבוא צריך לחזור על הברכה. ככה הגמרא אומרת (ברכות דף מ"ט ע"ב) לגבי שבת, שאם שכח בשבת [רצה והחליצנו] חייב לחזור, כי מוכרח לאכול בשבת. ואם שכח בראש חודש אינו חוזר כי - "אי בעי אכיל אי בעי לא אכיל" - אם הוא רוצה יאכל, ואם לא, לא יאכל, הוא לא חייב לאכול לחם, ויכול לאכול משהו אחר, אורז או פירות. ומה הדין ביום טוב? אז מרן פסק שדינו כשבת, שחייבים לאכול לחם. אבל התוספות (בסוכה דף ז"ך ע"א ד"ה אי) אומרים מתי חייבים לאכול לחם? רק בלילה הראשון של פסח ובלילה הראשון של סוכות, ובשאר ימים טובים אתה לא חייב לאכול לחם. וככה משמע גם מהגמרא בפסחים (דף ק"ב ע"א) שאומרת מה ששה ימים רשות, אף יום ראשון רשות. יכול גם בלילה הראשון של פסח? תלמוד לומר "בערב תאכלו מצות" (שמות י"ב, י"ח), הכתוב קבעו חובה, [ומשמע שאין חובה לאכול לחם ביו"ט אחרון של פסח, וה"ה לשאר ימים טובים]. אבל מרן פסק שכל יום טוב הוא כמו שבת.

אי אמרינן סב"ל כשנפסק לעשות המצוה

י. **הרב עובדיה ע"ה** יודע שיש לנו כלל שאומרים סב"ל נגד מרן, אם מרן אומר לברך, ופוסקים אחרים אומרים לא לברך, אנחנו חוששים לדעת האומרים שלא לברך, ולא מברכים. ברכות אינם מעכבות. אתה צריך לומר, אבל אם שכחת אתה לא חוזר. אבל הרב עובדיה ביביע אומר חלק חמישי (חאו"ח סימן מ"ב) יש לו תשובה נחמדה מאד. כתב שם שיש עוד כלל, מה הכלל? **הרדב"ז אומר (ח"א סי' רכ"ט) שכל שהמחלוקת במצוה והברכה נגזרת מהמצוה, [גם במקום ספק]**

סדר "ספרי חיים ומרתים נפתחים"
בהתקרב ימי הדין מוסדות "חכמת רחמים" יערכו את **התיקון הנפטרות**
שתיקו המקיבל האלוקי רבי יהודה פתאיה זצ"ל

התיקונים יערכו בשני מסלולים:
בערב ראש השנה ובערב יום הכיפורים

למסירת שמות חיינו עכשיו:
08-6727523

רב קור | סענה 24 שעות ביממה
כהדו"ע לסכסך 08-6727523
או בעמדות נדרים מלוס
עלות הזכרת שם 120 ₪
והשם יוזכר בשני התיקונים
כל שם נוסף 91 ₪ כעניין מלאך

מבצע מיוחד

עשרה דורות אחרי הרב עובדיה? הרי הוא עמנו בדור הזה. והרב עובדיה (בש"ת יב"א ח"ט חא"ח סי' מ"ז) מצא תירוץ דחוק לקושיא הזאת, אבל גם לפי התירוץ הדחוק מעיקר הדין לדעת מרן יכולים לחזור.

שכח 'יעלה ויבוא' בראש השנה שחל בשבת

יב. ובא הרב משה לוי ע"ה וחידיש (ברכת ה' ח"ב פרק ה' סעיף כ"ה) שבליילה הראשון

של ראש השנה שחל בשבת כמו השנה הזאת, כיון שהוא חייב לאכול לחם בשביל השבת, לכן גם בשביל יעלה ויבוא חייב לחזור. ולכן בראש השנה שחל בשבת, אם שכח יעלה ויבוא אבל אמר רצה והחליצנו, מכיון שהוא חייב לאכול לחם כי היום שבת, ממילא גם על יעלה ויבוא צריך לחזור. והביא פוסקים שכתבו כך, ומסתבר כדבריו. כי גם בלי זה, יש לנו את הכלל שאם יש לך את מרן שדעתו לברך, והברכה נגזרת, אפשר לברך. והרב חיד"א (שו"ת חיים שאל ח"ב סי' ט"ז) אמר שאפילו אם מרן לבדו אמר על דבר לברך, לכתחילה לא מברכים, אבל מי שמברך כדעת מרן, אין מזניחים אותו. כי קיבלנו עלינו הוראות מרן.⁵

לא תוקעים בערב ראש השנה

יג. הרמ"א כותב (סי' תקפ"א סי"א) שנהגו לא לתקוע בשופר בערב ראש השנה. האשכנזים הרי תוקעים בכל יום מימי אלול, (וגם אנחנו נעשינו אשכנזים... אנחנו תוקעים בשופר כל יום בסוף הסליחות, וגם בסליחות עצמם, בכל 'ועיבור' אנחנו תוקעים), אבל בערב ראש השנה לא תוקעים. למה? כדי להפסיק ולהבדיל בין תקיעות של רשות לתקיעות של חובה, בכל אלול התקיעות רשות ולא חובה, ובראש השנה התקיעות חובה. לכן מפסיקים יום אחד כדי להרגיש, עד כאן תקיעות של רשות, ובראש השנה תקיעות של חובה.

לא תוקעים כדי ששוב נתרגש מהשופר בראש השנה

יד. והגר"א כתב לזה טעם אחר נחמד מאד. כתב אותו בפירושו על יונה (ג, ג). הוא נמצא ביונה, וחושב על השופר... שכתוב בגמרא בגיטין (דף נ"ו ע"ב) שכאשר טיטוס ניצח ושרף את בית המקדש, ועשה מעשים מכוערים, הגיע לרומי ועשו לו כבוד גדול מאד על שהוא שרף את בית המקדש. ימח שמו ויאבד זכרו. הוא נשרף והאומה שלו נשרפה והכל נשרף. אבל נכנס לאיזה בית מרזח והגיע יתוש קטן ונכנס לחוטם שלו, והיה מכאיב לו ועושה לו צרות צרורות. והוא היה צועק מכאב. ולא היה יכול לישון - "גם בלילה לא שכב לבו" (קהלת ב', כ"ג), מה יעשה? והנה עבר ליד נפח שהיה מכה בקורנס, וכאשר היתוש שמע את קול הקורנס, אמר "איזה קול יפה..." והפסיק להרעיץ. טיטוס ראה ככה, אמר: זו עצה טובה. כל יום טיטוס ימח שמו הזמין נפח שייגיע לביתו ויעשה רעש. אם זה היה נפח גוי, היה משלם לו

5. מה שמרן פסק מקובל עלינו. היום יש כל מיני אנשים שמנפנים נגד מרן. אחד אומר ככה ואחד אומר ככה, אבל קיבלנו את מרן! לא כל אחד ואחד יעשה מה שהוא רוצה. כתוב: "אלה החוקים והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ" (דברים י"ב א'), "המשפטים אשר תשמרון" סופי תיבות מרן. "תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב" (דברים ל"ג ד'), משה ראשי תיבות: מרן שקיבלנו הוראותיו, והאשכנזים יאמרו שמשה זה הרמ"א - רבנו משה איסרליש. אבל לא כל אחד ואחד יאמר "תורה חדשה יש לנו". לא עושים ככה.

חמש פרוטות. ואם זה היה נפח יהודי, לא היה משלם לו, כי היה אומר לו: "דייך, שאתה רואה בשונאך", אתה רואה איך אני צועק: "די, אני לא יכול לעמוד בזה", ואתה שמח בלבך. אפילו שאתה אומר לי שאתה עצוב, באמת אתה שמח... לכן אני לא משלם לך, וכך עשה שלושים יום. ואחרי שלושים יום, היתוש התרגל ל"מנגינה" הזאת, והוא היה חותר מבפנים, והנפח מרעיץ מבחוץ. ונעשה מנגינה

כפולה - זה 'קונצרט'... "כיון דדש דש" - כיון שהיתוש התרגל לרעש, כבר לא השפיע עליו. ואומר הגר"א שכך גם אנחנו, אם היינו תוקעים בערב ראש השנה, ממילא אנחנו דשים, כי התרגלנו לשופר והוא לא ישפיע עלינו בראש השנה. אבל הקשו על זה, שאם כן הרגים בשבתות אנחנו לא תוקעים, וא"כ למה להוסיף גם את ערב ראש השנה? הרי כיון שבשבת אתה לא תוקע, ממילא יש לך הפסק.

וכשאין שלושים יום רצוף, לא מתרגלים. זו קושיא שמקשים עליו. ושאלו את **רבי חיים קנייבסקי ע"ה** על זה, וענה להם שהגר"א סובר **שאפילו שמפסיקים עדיין נשאר רושם מהתקיעות שלפני כן**. וכמו שכתב הגר"א (בביאורו לש"ע סי' קי"ד ס"ק כ"ג) לגבי הזכרת טל ומטר ל' יום, שאפילו שאין מזכירים טל ומטר בשבתות, מ"מ בשלושים יום זה משפיע על האדם לזכרון, וגם כאן אותו דבר, השבתות לא משפיעות על ההפסקה. אבל קשה על זה, כי אם כן גם בערב ראש

יום יום, הוא יתרגל ולא יפגע מזה ולא יבהל⁶. מתי הוא נבהל? כאשר יש לו כל יום תקיעות. אמנם בשבת אין תקיעות, אבל למרות שאין כאן תקיעות, במקום אחר יש תקיעות, כי במקום אחר עדיין חול, או שכבר הוציאו שבת, והם כבר תוקעים בסליחות של מוצאי שבת, ואם כן אין לך יום של עשרים וארבע שעות בלי שתוקעים בהם בשופר בעולם, רק בערב ראש השנה. כי בליל ערב ראש השנה לא תוקעים, וביום למחרת לא תוקעים, וגם בלילה (ליל ר"ה) לא תוקעים, וכך בכל מקום בעולם, ואם כן יש לך עשרים וארבע שעות לפחות בעולם שאף אחד לא תוקע. לכן עשו דבר כזה בערב ראש השנה.

עליית רביעי לתוקע [גם תוקע בשכר]

טז. מי שתוקע בבית הכנסת, נוהגים להעלות אותו לתורה (סי' תקפ"ד ס"ב בהגה). **אבא ע"ה** שנים רבות לא היה תוקע⁷, וכאשר התחיל לתקוע הוא היה תוקע בחינם ולא לוקח שום דבר⁸, אבל אמר להם: מגיעה לי עליית רביעי, כי **עליית רביעי לתוקע**. וחכם אחד כתב שאם התוקע תוקע בשכר, הוא לא זכאי לעליה, כי עליה זה רק למי שתוקע בחינם, ומי שתוקע בשכר, הרי יש לו כסף - "מתן שכרה בצדה". אבל יש טעם אחר שכתב אותו בעל **מטה אפרים** (סי' תקפ"ד באלף המגן ס"ק ז"ר)⁹, ולפי זה אפילו

6. כתוב "בלע המות לנצח" (ישעיה כ"ה ח'), וזה ראשי תיבות **בהל**. השטן שומע את התקיעות בראש השנה והוא נבהל, אולי הגיע זמן תחיית המתים ו"בלע המות לנצח"... לכן הוא נבהל.

7. וכשהוא היה מדבר על התוקע שהיה בבית הכנסת "צלאת אל חברה", היה אומר לי שיש שם זקן אחד ששמו חי' בוחניק, שיש לו שופר ארוך כמו של המשיח... ואני תיארתי לעצמי שהשופר שלו משהו אדיר, ובאמת הוא תוקע כמו כולם... אמנם הוא ארוך, אבל לא מגיע לחצי של תימן... "והלך בסערות תימן" (זכריה ט"ז), לא מגיע לזה. ואח"כ התפללנו בביהכ"נ ע"ש **קאיד נסים**, והתוקע היה **מרדכי זואן**. והנה שנה אחת לא בא, ואבא הוכרח לתקוע. כמה חדשים לפני כן ראה שופר זרוק מתחת לספריה שלו, אמר למה השופר הזה הגיע עכשיו? היו לו ידי זהב, שייף אותו מלמעלה ומלמטה, וניסה לתקוע בו, עד שהיה תוקע בו למחרת. וכאשר הגיע ראש השנה, התוקע לא בא, מה נעשה? הלכו אליו פעם ופעמיים ולא רצה לבוא, כי הוא רצה כסף (זה היה תוקע אחר, לא התוקע שדברתי עליו), שאלו מה נעשה עכשיו? אמר להם יש לי שופר. וכיון שאבא מצא את השופר הזה, לכן הוא תקע בו בחינם.

8. לא היה לוקח כסף לא על חזנות, לא על תקיעה, ולא על לימוד, משהו מדהים. חשב שכולם כמוהו, אבל אנתנו לא יכולים לעשות כך. כי אם אדם ישב כך, לא ילמד שום מדע, ולא יקבל שום כסף, מה יעשה?! יאכל אבנים?! אולי יתמזל מזלו שבגיל תשעים ושמונה יעשו אותו דיין... ומה יעשה עד גיל תשעים ושמונה? יאכל אבנים?! ינשום אויר?! לכן מרן פסק (כ"מ פ"ג מהלכות ת"ת ה"י) שאף על פי שהרמב"ם אומר (שם) לא לקבל כסף על תורה, אבל בזמננו רואים שאם יעשו ככה, תפוג תורה ותשתכח. **לכן מותר לאדם לקבל כסף, ומי שהיום מחמיר בדבר הזה אינו אלא מן המתמיהים**. אלא אם כן יהיה כמו רבי יונה מרצבך שהיה מלמד חשבון ומדע בבית הספר, וחצי יום היה לומד גמרא, כמה אנשים ישנם עם מוח כזה של הרב מרצבך? אין! פעם שאלתי את הבן שלו (שהיה מורה לבן שלי גדעון בבית הספר): איבך כתב בספרו עלה יונה כך וכך.

אמר לי זה דבר של עיבור ואני לא יודע. אז מה אתה יודע? אני יודע גמרא, אבל לא עיבור, אין לו זמן לכאב ראש של העיבור...

9. זה גאון גדול שהוא נוטה בלימוד שלו לשיטה הספרדית. מיוחד במינו. הוא היה קצת אחרי החיד"א ושמו **רבי אפרים זלמן מרגליות**. (אתם יודעים מה זה זלמן? אין לו משמעות, אלא כל מי שקוראים לו שלמה נקרא באידיש זלמן. וכן נקרא אביו של הגר"א (הגאון ר' אליהו בן שלמה זלמן). והחכם הגיל' שמו ר' אפרים שלמה מרגליות. ונתכנה באידיש זלמן כאמור).

"האלף לך שלמה"

בעשרת ימי תשובה, עשרת הדברים שיסדרו לך את השנה

חיקון כרת בערב ראש השנה

קדושת כלל ימי הלימוד במסודות בעשרת ימי תשובה להצלחתכם

הוצאת עין הרע

מנין כוונים פיוחסים בגזירת בית דין

חפילה באהל הצדיקים

תפילה של האלילים הקדושים בקבר של המצא קדישה חזון

טובלת מרן הבן איש חי וצ"ל עם האבנים בלב הים

פזיזן גמט

תפילן כרת בערב יום הכיפורים

תפילת גבוהים הפיוחסים ורבי ביכאל ורבי רחמים כחשת בעליהו

וכל זה בסך 250

נימו כ"ד (מצווה) x4

אפשר מוכסי מעשרות

השמות יוזכרו בלי"ג לפרטי פרטים על כל בקשותיהם (בתפילת הנעילה ברכה כללית) ניתן להעביר עד 5 שעות

08-6727523

התקשרו כעת:

או בעמדות נדרים פלוס או באתר: did.il/jrxTY

השנה, לא יעזור שנפסיק, כי נשאר לך רושם משלושים יום.

לא לנו אלא לשטן

טו. אני אמרתי תירוץ אחר, הגר"א לא התכוון לומר שבגלל היום הזה שמפסיקים, זה שפיע עלינו, לא בגללנו, אלא בשביל השטן. השטן בעצמו כאשר תוקעים

אם תוקע בשכר מגיע לו עליה. והטעם הוא שעל ידי שהוא עולה לתורה יש לו נחת רוח, ואז הוא יתקע טוב. אם הוא נמצא בלחץ ובצער, הוא תוקע בעל כרחו. לכן תתן לו עליה ותברך אותו. לכן נוהגים כך. אבל כדאי לומר לתוקע שיתרום לבית הכנסת, כאילו הוא משלם לבית הכנסת עבור העליה שלו.

אמר הא-ל הקדוש בעשי"ת

יז. מי שטעה ואמר "הא-ל הקדוש" בעשרת ימי תשובה, חייב לחזור. ואם הוא מסופק אם אמר "המלך" או "הא-ל", מסתמא אמר כמו כל השנה וחייב לחזור. אבל מה יהיה הדין אם הוא יעשה "פטנט" שיאמר תשעים פעם "ברוך אתה השם המלך הקדוש". לכאורה תשעים פעם מספיק (או אפילו מאה ואחת כדעת החתם סופר ח"א חאו"ח סי' כ), אבל יש כאן בעיה, שכאשר הוא יחזור על הברכה, הוא לא אומר את שם השם ממש, אלא הוא אומר רק "השם" או "אמוני", א"כ מי אמר שזה יועיל לו? אבל הרב חיד"א אמר (ברכ"י סי' תקפ"ב סק"ג) שבכל זאת זה יעזור לו. הרב עובדיה ע"ה הבין מדבריו (חזון עובדיה ימים נוראים עמ' קצ"ג) שאם בתפלה אדם אומר: ברוך אתה "השם", במקום לומר שם השם ממש, יצא ידי חובה, [והעיר עליו שזה לא נכון]. אבל מחילה מכבודו, הרב חיד"א לא כיון לזה, אלא הוא אמר שגם כאשר הוא אומר "השם" תשעים פעם הוא מרגיל את לשונו, וגם כשיגיד בתפלה שם ה' הוא יזהר לומר "המלך" ולא "הא-ל". זה פשוט דבריו. הוא לא אמר שמי שבמקום שם ה' יאמר "השם", יצא ידי חובה, וודאי שלא זו כוונתו. ולכן בכל אופן כדאי לעשות כן כדברי מרן החיד"א.

מה הדין בזה בשליח ציבור?

יח. שליח ציבור שטעה ואמר בחזרה "הא-ל הקדוש", האם חייב לחזור מתחילת התפלה או רק מ"אתה קדוש"? מכל הפוסקים משמע שחייב לחזור מתחילה - "ה' שפתי תפתח". אבל הרב עובדיה אומר (ש"ת יבי"א ח"א חאו"ח סי' ח) שלא חייב לחזור, על פי המאורי (ברכות דף ל"ד ע"א) שכתב ע"פ הירושלמי (ברכות פרק אין עומדין ה"ג) שהביא ש"בטיט"י¹⁰ נשתתק באופניא - נשתתק ולא יכול להמשיך כשהגיע ל"אופנים וחיות הקודש", ואחריו העלו חזן אחר, ואמרו שכיון שהפסיק ב"קדוש קדוש" כאילו נגמרה הברכה, ומי שיעלה אחריו, לא צריך לחזור ולומר
10. מה השם המוזר הזה? בוטיטי פירושו ניצוצות של אור, אולי האדם הזה היה כולו ניצוצות...

לאור הסכנות האירוביות לפתחנו ה' ראוי מאד לעריך פריון נפש בערב ר"ה ובערב יו"כ, וכפי הבטחתו של רבנו חיים ויטאל תלמיד האר"י הקדוש העוסק בן מובטח לו שמשלים שנתו

פריון נפש

עין להרב שמן שישן ול ראש השנה לקטות פריון נפש ברוך סלג סוף עיר, שחביא בשם ספר הכוונות של הרב מאיר ברויאי ד"ל שקובל סרבו הר"י ויולנא וזלחה כתיוב בגליון בסטר בית מועד שסורנו הרב חיים ויטאל ד"ל היה עורב בכל ערב

ראש השנה לקטות פריון נפש באופן זה, וזוהי שבערב יום ראש השנה היה מונח הקלס סוכות היה מולק הקוסמא, וזכרונת על קוסת זו של פריון נפש ויהיה שוסרם, ואחר כך נסס ולא שיהיה נבאי (צדקה) שבערב יום הכיפורים היה עושה היקפיה פריון באופן זה בראי שבערב יום העצום, ושוסרם ובערב סוכות היה מחלקם, וזה כוונתו

עין חרוד רבי חיי קוסט ניביל וגני חרודים שמואל קדאני"ל

המועצין בפריון בעבור 26 ש"ח לכל נפש | יתקשר לטל 055-6746187 | כל החכמות יועברו למשפחות בני תורה בערב סוכות כמובא במקורות

"ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם יוצר אור ובורא חושך", אלא ימשיך מהקדושה. וא"כ גם כאן, כיון שאתה אומר קדושה, היא הפסיקה. וכיון שהפסיקה, אתה לא חייב לחזור לתחילת העמידה, אלא זו כאילו ברכה חדשה, ואתה צריך לחזור מ"אתה קדוש". אבל הרב משה לוי ע"ה הקשה לי קושיא עצומה - אם אנחנו אומרים שהברכות האלה - "מגן אברהם" "מחיה המתים" ו"הא-ל הקדוש" - נחשבות לברכה אחת, ולכן מי שטעה בהם חוזר להתחלה. אז גם אם הוספת עליהם קדושה, עדיין ארבע הברכות האלה הם כמו ברכה אחת, ואם טעה צריך לחזור לראש. וכנראה הוא צודק, והביא הרבה ראיות מכל המפרשים, שמי שטעה ואמר "הא-ל הקדוש" במקום "המלך הקדוש" בעשרת ימי תשובה, חייב לחזור מראש. (עייני בשו"ת תפלה למשה ח"ד סי' מ"ג, ובשו"ת בית נאמן ח"ב חאו"ח סי' ל"ד).

עוד טעם לחייב ש"צ לחזור לראש

יט. ויש עוד טעם שהוא כתב, והוא טעם נחמד מאד. שהרי הרב עובדיה בעצמו אומר ביביע אומר חלק ב' (חאו"ח סי' ט) שאין אומרים סב"ל בתפלה, כגון אם אדם אינו זוכר אם אמר המלך המשפט או מלך אוהב צדקה ומשפט, חייב לחזור, כי אם תאמר ספק ברכות להקל, ותמשיך בתפלה, אולי הלכה כדעת האומר שחייב לחזור [מי שלא אמר "המלך המשפט"], וכל מה שאתה ממשיך לברך הכל לבטלה. כי הברכות של העמידה קשורות אחת בשניה, לפיכך אדם חייב לחזור על הספק. וגם כאן המקרה הזה של בטיטי הרמב"ם לא הביא אותו, ואומר שמי שטעה ב"אופנים וחיות הקודש" לא יעזור לו כלום, וזה לא נחשב ברכה אחרת. א"כ כיון שלא מביא אותו, אז הוא חייב לחזור מהתחלה. וכיון שצריך לחזור מהתחלה, גם כשאמר קדושה צריך לחזור מתחילה. וא"כ צריכים לחשוש לדעתו ולחזור לראש, כי לא אומרים סב"ל בתפלה. והדברים שלו נכונים. (אפילו שדחו אותו, אבל אלו דחיות דחוקות).

לשמוע קול שופר עם מכשיר שמיעה

כ. אדם ששומע על ידי מכשיר שמיעה, (יש כאלה שיש להם מכשיר שמיעה שקוראים לזה "אוזניה" - "הנשר והפרס והעזניה" (דברים י"ד, י"ב) אל תקרי "העזניה" אלא "האזניה"...), אם הוא שומע רק ככה, שְׁיִשְׁמֵם את זה, וישמע בו. ואם הוא שומע בלי זה, יש אומרים שחייב להתקרב לאדם התוקע ויוריד את האזניה. אבל לא מוכרחים לעשות את זה, אלא יכול לשמוע על ידי המכשיר. כיון שהוא לא יכול לשמוע טוב בלי זה, אז אין צריך להחמיר בדבר הזה.

העיקר להיות שמח בראש השנה

כא. על יום ראש השנה כתוב (נחמיה ח') "אכלו משמנים ושתו ממתקים". ופעם הרב עובדיה ע"ה אמר: "שתו ממתקים" - קוקה קולה - טעם החיים... מה עשו אנשי קוקה קולה (היו "ציידיים" אחריו)? פרסמו שהרב אמר שקוקה קולה זה טעם החיים, השמיעו את זה ברדיו... משוגעים. הרב התכוון שמי שאוהב קוקה קולה - ישתה קוקה קולה, ומי שאוהב שתיה אחרת - ישתה שתיה אחרת. כל אחד ישתה מה שרוצה. העיקר הוא שיהיה שמח בראש השנה, אל תהיה עצוב בראש השנה, כי מי שהוא עצוב זה סימן לא טוב. (לכן לא אוכלים סלט מלוח בראש השנה, כי סלט ראשי תיבות: סימן לא טוב... אל תאכל סלט...). כל דבר מלוח אל תאכל אותו, ככה כתבו הגאונים, זה לא דין שאחרוני האחרונים כתבו אותו. אבל העיקר הוא שתהיה שמח, "וגילו ברעדה" (תהלים ב', א), תהיה בטוח בעזרת ה' שאנחנו - כל עם ישראל - ה' יתברך יכתוב לנו שנה טובה ומבורכת, ויסתכל באלפי האנשים שבאים לסליחות בכותל המערבי ובמקומות אחרים, קמים ומנדדים שינה מעיניהם ובאים לסליחות, בזכות זה יסלח לנו, [ויאריך אפן] ויתן לנו עוד כמה שנים של "צ'אנס", ונזכה לגאולה שלמה במהרה בימינו. אמן ואמן.

הערב לא לשכוח להדליק נר לעילוי נשמת החפץ חיים רבי ישראל מאיר הכהן מראדין

מי שבירך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, הוא יברך את כל הקהל הקדוש הזה, השומעים כאן, והשומעים בקול ברמה, והקוראים אחר כך בעלון. ה' יתברך יתן להם ולנו ולכל עם ישראל שנה טובה ומבורכת, שנת אושר, שנת שפע, שנת שלום, שנה שיפסיקו בה המריבות בינינו ובין עצמנו, בינינו ובין השכנים שלנו, שתהיה שנה טובה ומבורכת לכל עם ישראל בכל מקום שהם, ונזכה לגאולה שלמה במהרה בימינו אמן ואמן.

מתוך שיחותיו ודרשותיו של מורנו ראש המוסדות הגאון הגדול רבי חננאל כהן שליט"א ראש ישיבת 'לבנימין אמר' ברכיה

ערך הר"ג ר' יוסף חיים נחום הלוי שליט"א

תפלה של אהבה

שטן מבולבל

אמרו בגמרא (ראש השנה דף ט"ז סוף ע"א) שהטעם שתוקעים מיושב וחוזרים לתקוע מעומד כדי לערבב את השטן. פירש רש"י, שכשישמע השטן שישראל מחבבין את המצוות מסתמתין טענותיו. ואפשר להסביר שמסתתמים טענותיו כיון שרואה שעם ישראל עובדים את ה' מאהבה, שהרי חוזרים על התקיעות שוב אפילו שאינם חייבים, וכבר אמרו רבותינו (יומא דף פ"ו ע"ב): 'השב בתשובה מאהבה זדונות נעשים לו כזכויות. כאשר מבין השטן את המצב, הוא מתחיל להתבלבל, האם לפתות אותם לעבירה או לא? לאסוף את העבירות של עם ישראל או לא? מצד אחד צריך לפתות ולקטר, ומצד שני הרי בסוף הם יחזרו בתשובה ויהפכו הכל לזכויות, ואם כן כל עמלו לשוא! ולכן מתבלבל ושותק.'

עשיר מבוקש

כאשר אנחנו חוזרים בתשובה מאהבה, אנחנו גם מרגישים את זה בתפלה עצמה. אינו דומה המתפלל מתוך פחד ויראה למתפלל מתוך אהבה ושמחה.

היה ראש ישיבה אחד שהמצב בישיבה שלו היה מאד קשה בחודש אלול, ולא היה לו כסף למשכורות לרבנים ולאוכל, ולכן החליט לנסוע לאמריקה לאסוף תרומות. הוא הגיע לניו יורק, וחבר שלו אמר לו שיש עשיר מסוים שאם יצליח להפגש איתו ולשכנע אותו לתרום לישיבה שלו, אז הוא יתרום לו גם השנה, וגם סכום נאה בכל שנה ושנה.

לוקח הרבה זמן להגיע לעשיר הזה, צריך ללכת ממזכיר למזכיר, ולהתפלל שלבסוף יצליחו לקבוע עם העשיר כמה דקות שיחה. אותו החבר אמר שהוא ינסה לארגן פגישה, ואכן לאחר כמה ימים הצליח לסדר לו פגישה למחרת בין השעה תשע לתשע וחצי, והדגיש שצריך לדייק להגיע בזמן כדי שהעשיר לא יתפנה לעיסוקים שלו.

הגיע היום ויצאו הרב וחברו מוקדם מהבית לכיוון בית העשיר. הם הגיעו קרוב לשעה תשע, ולכן אמר הנהג לראש הישיבה שיעלה לפגישה כדי שלא יאחר, ואחרי שימצא חניה יצטרף גם הוא לפגישה. הרב ירד מהרכב, ניגש ליד המעלית, ולצדו נעמד אדם ממתין גם כן למעלית. שאל אותו האיש: "כבודו נראה אורח, אפשר לעזור במשהו?". אמר לו הרב: "אני באתי מארץ ישראל ויש לי פגישה עכשיו".

תוך כדי שהוא מדבר, שמע הרב שהנהג מאחוריו צופר הרבה ולא מפסיק. האיש עלה במעלית, ואילו הרב הלך לראות מה קרה לחברו שצופר בלי הפסקה. שאל אותו: "למה אתה צופר ככה? קרה משהו?". אמר לו הנהג: "הוא הבטיח לך משהו?". שאל הרב: "מי האיש הזה? מה הוא יכול להבטיח לך?". אמר לו הנהג: "זה שדבר איתך הוא העשיר בכבודו ובעצמו! לא דברת אתו על הישיבה שלך?".

העשיר העליון

הרב חשב מעט עם עצמו, ואז אמר לנהג: "בוא, אני חוזר לארץ, קח אותי לשדה התעופה". התפלל הנהג: "למה? הרי אתה צריך להפגש עם העשיר! חבל על ההזדמנות!". אמר לו הרב: "אם הקדוש ברוך הוא זימן אותי ליד ולא בקשתי ממנו כלום, כנראה שהוא רוצה לרמוז לי משהו. היום אנחנו בחודש אלול. החסידים אומרים שאלו ימים שהמלך בשדה, המלך נמצא אתנו ושומע

לבקשות שלנו, אני כביכול עוזב את המלך הגדול ומחפש לי עשירים בחו"ל! העמידה הרגילה הזאת של העשיר ליד המעלית הכתה בי חזק את ההבנה, המלך נמצא אתנו! לא בשמים היא, אלא ממש אתנו! רק נבקש, נתחנן, נתפלל מעומק הלב, וכבר נקבל שפע וברכה מן השמים!".

אדם שזוכר שהמלך בשדה, הוא אוהב אותנו ורוצה להטיב לנו, מתוך זה חוזר האדם בתשובה מאהבת ה' גמורה. לאדם זה גם מובטחת כפרת כל עוונותיו והפיכתן לזכויות, וגם מובטחת לו בעזרת ה' שנה טובה ומבורכת בכל.

גבריאל סרוסי

דבר בית דין המרכזי אלעד ורשם סלל בית אסוף

יד אלוהים תשפ"ג

חובת נשים בהריון לזכר בן באב ויהו"כ

יודע לכל בר בו רב שנד ימו האחרון רשםבג"ג רבינו שבדיה יוסף זצ"ל"ה ספק ברבים בלוחין שנצפה בכל קצויו תבל כוכבי מרן השולח לאישה בהריון להחנות בימים גליל ובמדינה ויש כשיח נקודותיה להתייעץ עם רופא מומחה והרב, וכן מוסק ובא מנשיין דרבו בעל הלקוח יוסף גר"ו ללא שום תוספת, עד לפני כמה שבועות, ומשולם לא הוציא שוואם על דל שסגם לפסוד נשים הרות מן באב ויהו"כ בשיעורים, להלכה ולמעשה כשאין בעיה מצדיות.

בדחת שאין כאן שום ספק נמנית גם אם ברוד שיש מקרים לצעתי של המלות וכדו', כשהלק לא מדע החרוז מכפוד מרדד ותנו שילא כוח כמאמץ יורי וכדו' אבל מסאן ולהכיליל ולפסוד כל המצבירות הדברים לא מדויקים כלל.

ותמיה רבתי יש בזה הענין, מדוע שום רופא מומחה כמה שיהיה לא הוציא חוות דעת מקצועית לפסוד בצורה גורפת כל אישה בהריון מחשש להמלה וההשפעה פשוטה, וכאשר רגע שיסתוב יוסל מלסמן כרופא, אחרי שאין הדברים נכונים מדעית ויהיה צבורי כמות יסודית ממדינה ראשונה, ואם ישנם רופאים שמקילים בע"פ הוא להיות נקי על כל ציה שלא תבוא והדברים יתנוים 'שפוטות' להצלה להציל איתנו מעורף דות שאחו כדו' ועבורם זה נצווה להציל אותנו 'מענין', ולא אחת במקרים שהם מקילים בעניני הלה באומנם שזה סכנה אינם מוכנים להעלות על הסכמ להחיות אותנו חרוד שנתנו בע"פ וד"ל.

וכסיפא דמסא לסיוד להרבינו עלה בידנו להציא מסבב מוחיחי הרופאודים המנוחם איתר יורי רב לו כותום ולא הא מיוספדי ברי קולן ה"ו [במח' לרשימה הרופאים הנתיקולוגים המוכנים ביורד בישראל לשנת 2018 על פי מבין מרובם] איתר כותב חרופות שאין שום סכנה בהצגת להמלה וכדו' לאישה בהריון ללא סיטן ושתייה מרובה להריון במסין. ז"ב. ומסבב כל מיקרה לנמו.

סוף דבר הסיל נשפט שודיי מרן יהו"כ חיים וקיימים גם בודי הלש שליט ונשים הרות מחפנת ביהו"כ וכו' באב אב"כ יש סיכויים רפואיים שאינם מאפשרים להננות כו"ל.

מאז ומתמיד היה ידוע בעשר בת רבים שהגר"ו סיפור זכ"ל מקל יותר בתצורות לנשים בהריון בעל באב ויהו"כ בטענה שזה גורם להמלות וכל אם כי לא תשפיע תרבי על המסקה בקרב הנש כבלולו והמשיכו המורים למרות כוכבי מרן השולח לתייב נשים בהריון בתצורת בן באב ויהו"כ.

וביוד שכל מקרה לפני ובמקרים רבים במסוד נמלות לשיעורים שתייה ולפעמים גם אכילה והכול לפי חרוד רפואית בלויי הרב המתמחה בענין, אבל טעלים לא היהיה הרואה נודת לפסוד איחם בעל באב ולשיעורים ביהו"כ.

ולא שנעני שיפא הרופאים בהכרתה כו, האם חיות מציאות שכל הצגיה בן באב ויהו"כ היה ריבוי של המלות לא סבור, שתיקת הרופאים היהיה נהפסת כבצורה סלילית על אי דות. האן הם חוששים למרות את משנתם כשיש צורך שיהן ערך הקורונה כמה וכמה ויחזרים והזכות כל אחד הביא להבריו.

ומקרים המורים שקראו באחד הבתי חולים לא יקבעי נצב הכלל בדחת שאין זה התוצאות רפואית גם כמנענא שם.

בווי חזרתו של הרב חזר זצ"ל וגם אחרינו מנעולם לא ניתנה כל הוראה בבית הוראה ודברים יודעים ומסודים לכל מי שנצנא שם. חיהיה מזו, 25 שנה אחרונות מחולק שם קונטרס מפישי על רבנים וחוהיקים בהתייעצות עם סובי הרופאים בהחלטתו ובפירושו של הרב זצ"ל לשקרים החותים לנשים בהריון מרי להקל ומרי לא, כי שטרוד שגם בעל שכתב הלוי זצ"ל לתיא לא הקל בצורה גורפת.

וימים מרן שנת תשס"ג רוב ככל הרבנים בארץ ובחול לא מורים להקל הרות שלא להננות בעל באב ויהו"כ, ומק חוד מאי עמא, גם אם היה יודע לכל שיש מי ששקל בירושלים, אחרי אהף מחילת מסיקיה מה לא התקבלה מרדך כלל אצל המוצ"ם מכל החותים גם אם היו רבנים שהתעוררו להקל.

ובבני ברק במרם מנעולם הרואה זו לא קיבלה התיק כולל בבדי חולים מפישי ישועה ולנאוד בנתייה המנוחלים על רבנים מוכהקים וכל אחד ישול לנרד בקלות שכן הם פני הדברים.

לאישה בהריון רגיל – אין סיכון מהאדם

לאישה בהריון בסיכון – חייבת בשתייה מרובה

הדברים היו לעינו של מרן ראש הישיבה שליט"א ואמר שהדברים נכונים מאד.

ילדי גאלה

בית נאמן לילדים

גליון 326

מתוך שיעוריו של רבנו מרן ראש הישיבה שליט"א לענין גאולה בת הרבנית אסתר מאזוז ע"ה

עורך: הרב ג'ר' שמואל עידאן שליט"א

למען תספור

"תלמיד חכם גדול בצרפת, הרב יוסף סיטרוק"

לפני כשבעה ימים הפטירה של תלמיד חכם גדול בצרפת, הרב יוסף סיטרוק, לא פעם התייגע עם רבנים גדולים בארץ, אם זה הרב עובדיה זצ"ל ואם זה הרב שך זצ"ל וכו'. והוא ידע למצא מסלות ללבבות הנער [גם בני נער שלא היו קרובים לתורה במדה רבה]. הם אהבים דברים בטלים. אומר להם: בואו נשחק כדור. הם באים. והוא עושה להם יום שכולו תורה, ומשחק אתם כדור רבע שעה. אחר כך אומר תננו עכשיו את החלק לסטרא אחרת, עכשיו בא נלמד תורה. ומתחיל ללמד אותם הלכות שבת, הלכות תפילה, והם מקשיבים בצמאון. פעם אחת שמעתי אותו מדבר לטובת 'פסא רחמים' בצרפתית, בתחלת הדברים אמר להם: כל אחד יש לו גלידה (הלקי להם שם גלידות) תמורה תקחו את הגלידה לפני שהיא תמס... הוא ידע שהם כל כך אהבים לשמע אותו, והגלידה תמס, חיכו ורקחו, ושמעו את כל הדברים שהוא אמר. (גליון 227 אות ב').

"ומצאו איזה שופר ישן מנח מתחת לספריה"

כשאבא התרגל לתקע הוא עשה כללים של התקיעות. הוא לא היה תוקע בראש השנה, עד שנת תשס"ו. הגיע חג הפסח תשס"ו, והיה הופכים את הבית לקראת פסח, ומצאו איזה שופר ישן מנח מתחת לספריה. עתה, ורק גם כן. ולא די שהוא קצר, אלא שיש בו ציורים וחקיקה בצד הרחב שלו, ואבא זצ"ל היה חושב אולי זה אסור. אם יש חקיקות למעלה צריך להיות ישר, אבל למטה לא נורא כל כך. ואבא זצ"ל אהב אותו, יש לו כל הפלים של השייך. שני וקצר אותו, ורצה שיש בו שיעור ארבע אצבעות או טפח ויוצא מהיד, קצת למעלה וקצת למטה (ראה שלוחן ערוך סי' תפס"ו סי' ט' ובבאר הלכה שם), אבל היה קשה מאד לתקיעה, התחיל להתאמץ בו מיד אחרי פסח, עד שהיה הידיים בשכונתו שאמרו לי: אבא שלך הביא ראש השנה מעכשיו... אנהני נמצאים בחדש אדר, אבל הוא צריך להתאמץ. אמרו: למה להתאמץ סתם? כבר יש לנו תוקע בבית הפנסת על שם קאדי נסים. גם תוקע וגם תזן, בחנם, הוא היה גבוה, אם היה בחדר הזה היה מגיע לתקרה. הגיע ראש השנה, אבא בא לבית הפנסת, ושם את השופר החדש שהתאמץ בו, בתוך הגלימה שלו, שאף אחד לא ראה, אמר, אם יצרכו אז יש לי.

והנה דוקא התוקע לא בא. הלכו אליו פעם פעמים ושלוש, אמר, אני לא בא. היו רלם בחדרה. אבא אמר להם: יש לי שופר שלי. התפלגו, יש לך שופר?! והוא תקע להם מאה קולות. אחר כך בשנה הבאה ספם את ההלכות של התקיעות. אבא זצ"ל כתב את ההלכות, והדפסנו אותם בשתי איש מצליח (כרך ג' חא"ח סי' ט"ל), וגם בארנו שם למה הוא מחשב ככה (אבא לא כתב), כל שניה יש בה ג' טרומיטין, בארנו את זה. (ראה במדור "הלכה נאמנה"). (גליון 227 אות י"ג).

הלכה נאמנה

א. יש דבר אחד שהתוקעים צריכים לזכור, שבתש"ת [תקיעה שברים תרועה ותקיעה] בתקיעות של מושב [התקיעות שלפני מוסף], צריך לעשות את השברים והתרועה בנשימה אחת, ואמנם צריך להפסיק מעט כדי שהיה נכר שזה שברים וזה תרועה אבל לא לנטות באמצע. ואלו התקיעות בתש"ת של מוסף צריך לנטות בין השברים לתרועה אבל לעשותם תכופים כמה שאפשר. ואבא [מרו הגאון הקדוש ובנו מצליח מאזוז זצ"ל ה"ד, האיש מצליח] הכין את המצית כל הלכות [של השופר] מפר החיים, וככה הוא מביא שם (בשר"ת איש מצליח כרך ג' סי' ל"ט אות י"ב). והוא היה אומר שבין בתש"ת של מוסף שעושים בשתי נשימות ובין בתש"ת של מושב שעושים בנשימה אחת, צריך שלשומע זה לא יהיה נכר ונראה לו שהפיל אותו דבר, וכי הוא יכול לשבת על ידו ולדעת אם הוא נושם או לא נושם? אבל התוקע צריך לשים לב לדבר הזה. (גליון 31 אות ב' - ספר השיעור עמוד תכנג).

ב. הרבה מקצרים בתקיעה של תש"ת. עושים קול כזה שקשה יש בו שתי נשימות כשמיגיעים לתרועה מאריכים בה יותר, לא יתכן. התקיעה של תש"ת לפי דעת מרו (בשלוחן ערוך סימן תק"ץ ס"ג אחריו הנהגה של האחרונים. עין משב"ב וכו' ח"ט) שמונה עשר טרומיטין. מה זה טרומיט? הקול הקצר ביותר. והתרועה תשעה טרומיטין, אם כן התקיעה צריכה להיות כפול מהתרועה, ואלה שמקצרים בתקיעה יותר מדאי ואמריכים בתרועה עושים להפך. לכן התקיעה צריכה להיות הרבה יותר מהתרועה. בכתחלה אבא היה מקפיד להאריך שש נשימות בתקיעה, אבל לא בכל התקיעות, רק בתקיעות של תש"ת. למה? כי השברים לוקחים כל שבר שלוש טרומיטין פחות מעט, והתרועה תשעה טרומיטין, סך הכל תמונה עשר. שלושה, שלושה ושלשה (ג' שברים), ועוד תשעה (תרועה) זה תמונה עשר. והתקיעה צריכה להיות כפול השברים והתרועה ששנמצאים באמצע. אם זה תש"ת התקיעה כמו השברים, דהיינו תשעה טרומיטין, וכן אם זה תש"ת התקיעה כמו התרועה, דהיינו תשעה טרומיטין, ואם זה תש"ת - התקיעה כמו השברים

השנה הזאת יש לנו גם תש"ת, וגם עונדה שלישית. לכן כדאי לעשות מנחה גדולה ומיד אחריה לעשות תש"ת. וכן שבתתש"ת השנה הוא בשבת, אם עושים את זה מחוץ לעיר יש חשש שישטלטלו סדורים ועושים כל מיני דברים, וגם בכלל לא טוב. לכן עדיף לעשות בברו של בית הפנסת, או שיש להם אקוריום, (או בעיר שיש שם ערב), וככה עושים בבית הפנסת שלנו. יש אקוריום עם דגים ואמורים שם "ותש"ת במצלות עם כל תאמתם" (מכה ז' ט'). וככה לא ישלטל שום דבר. וגם לא ילך למקומות שמלאים כל מיני כוהן, זה לא מתאים. (גליון 228 אות כ"ד).

בראש השנה ברכת על המחיה, אמרת, מה אמורים מעין המאורע? פתחו את המזוזות שלנו מהדורות התש"ת, כתוב שם: "ושמחנו ביום הגאון הזה", אמרת, לא יכול להיות "שמחנו", ביום דין לא אמורים שמחנו. אמנם כתוב "וביום שמחתכם ובמועד יכם" (במדבר י'), אבל "ושמחנו" לא ש"ת. פתחתי כף החיים (סימן ר"ח אות ס"ה) אומר בשם הפיה ללב (ס' ר"ח אות ו'). "יפה ללב" זה הפו של רבי חיים פלאגי, רבי יצחק פלאגי" לומר: "והכרנו לטובה ביום הגאון הזה". כל מי שיש לו מחזור של הש"ת (ההש"ת) יתקן בברכת על המחיה במקום "ושמחנו" - "והכרנו לטובה". ואם ירצה, יש גם את המקור. (גליון 229 אות ד').

ידע תדע

רבנו חיים פלאגי הוסיף באכילת ליל הרעה [בפסימנים]: "ראה נא בעינינו וירבה ריבנו, ומהר לנאלנו גאלה שלמה למען שמה, והאר לעינינו במאור תורתך" (מועד לכל חי סי' י"ב אות כ"ה).

כתוב בפנמא (בחו"ד דף מ"ט ע"א) למה לקרא שמה ראה? שמא ירה את העינים. ונאחזנו הוספנו בבית, כשאוכלים את הלב לומר: לב טהור ברא לי אלקים". (גליון 229 אות ג').